

JEZDECKÉ ROZHLEDY

ROČNÍK II.

Redaktor: Major gšt. Josef Tacl.

ČÍSLO 1.

Major gšt. František Bürger:

Italský Cvičební řád pro jezdectvo z roku 1931.

(Addestramento della cavalleria.)

Nový předpis byl schválen v květnu 1931 a nahradil cvičební řád pro jezdectvo z r. 1915, doplněný v roce 1926. Předpis obsahuje v samostatných částech úplný výcvik v semknutých tvarech a bojový výcvik jezdectva, vyhledávání zpráv a směrnice o užití posilových zbraní jezdectvu přidělovaných. Výcvik jednotlivce pěšky je řízen zvláštním předpisem z r. 1925, platným pro všechny zbraně, jezdecký výcvik jednotlivce je prováděn podle předpisu z r. 1928.

Všeobecné výcvikové zásady, platné též pro jezdectvo, jsou obsaženy mimo to v „Předpise o výcviku“ z r. 1930.

Výcviková látka je v předpise rozdělena podle jednotek (družstvo až pluk) a v nich je postupně popisována činnost jezdectva v jednotlivých údobích boje. O pochodech a ubytování předpis nemluví.

Nápadné je vynechání obrněných automobilů, které nejsou uváděny jako zbraně jezdectva; místo nich předpis líčí užití rychlých tanků.

Organisační údaje.

Mírová organisace.

Jezdectvo patří v italské armádě spolu s cyklisty (bersagliery) do t. zv. skupiny „rychlých vojsk“ a je podřízeno inspektorátu těchto vojsk.

Jeho počet je poměrně malý k celkovému počtu mírové italské armády (12 armádních sborů, 30 pěších divisí).

„Rychlá vojska“ podle organisačního zákona z r. 1930 tvoří:

2 rychlé divise,

2 velitelství jezdeckých brigád,

12 jezdeckých pluků,

4 eskadrony podkoních (u různých učilišť) a

12 pluků bersaglierů cyklistů.

Pro jezdectvo je určen jezdecký dělostřelecký pluk.

Poněvadž předpis pojednává jen o jezdectvu, bude podán o cyklistech a dělostřelectvu jen stručný přehled.

Složení rychlé divise nebylo dosud stanoveno; podle vojenských časopisů tvoří ji v míru 3 jezdecké pluky a 1 pluk cyklistů. *)

Zbývajících 6 jezdeckých pluků je organisováno ve 2 jezd. brigády, 10 pluků cyklistů není ve svazku divisí nebo brigád, podléhá inspektorátu rychlých vojsk.

Jezdecké pluky jsou označeny tradičními jmény (nejsou číslovány). Pluk má 2 korouhve (doslova „skupiny eskadron“) po 2 jezdeckých

*) Cyklisty je v dalším třeba rozuměti bersagliery cyklisty.

eskadronách, eskadrona 4 čety, četa 2 jezdecká družstva a družstvo lehkých kulometů a 2 zbraních. Mimo svaz korouhví je v pluku kulometná eskadrona o 4 četách po 2 těžkých kulometech. V pomocné eskadroně vel. pluku jsou pomocné orgány a spojovací četa.

Pluk bersagliérů cyklistů má 2 prapory, každý o 3 cyklistických rotách o 3 četách, četa 2 družstva po 1 lehkém kulometu. Přímo veliteli pluku podléhá cyklistická kulometná rota o 4 četách po 2 těžkých kulometech.

U bersagliérů jsou prapory číslovány samostatně (1—24) a nejsou označeny čísly pluků.

Jezdecký dělostřelecký pluk se skládá ze 4 oddílů. Jsou to 2 jezdecké oddíly po 2 bateriích 75 mm kanonů, 2 automobilisované oddíly po 2 bateriích 75 mm kanonů.

Válečná organizace jezdeckta.

Vyšší jednotkou jezdeckta je „rychlý sbor“ (corpo celere), vojáckým tělesem jezdecký pluk, pěším divisím jsou přidělovány smíšené přezvědňé oddíly nebo jednotky jezdeckta a cyklistů.

Rychlý sbor je organizován různě podle úkolu a situace; skládá se hlavně z jezdeckta (několik pluků) a z cyklistů a je doplněn jezdeckým dělostřelectvem, pěchotou na automobilech, tanky, obrněnými auty, automobilisovaným ženijním a telegrafním vojskem a službami. Vyšších čistě jezdeckých jednotek italský předpis nezná.

Jezdecký pluk se podobně jako v míru skládá

z velitele se štábem a s pomocnou eskadronou,

ze 2 korouhví (doslova „skupiny eskadron“) po 2 jezdeckých eskadronách a

z 1 kulometné eskadrony.

Pomocná eskadrona má velitelskou četou (štábní a hospodářské družstvo, automobilní hlouček) a spojovací četou — radiové družstvo o 6 radiových stanicích, — družstvo spojek: 12 motocyklistů, 3 cyklisté, 3 jezdcí.

Korouhev: Velitel s pobočníkem, 2 cyklisté — spojky.

Jezdecká eskadrona (číslovány v pluku 1—4):

velitel s pomocnou četou: 2 cyklisté, 3 jezdcí, hospodářské družstvo, 4 jezdecké čety — každá má: 2 jezdecká družstva po 9 jezdcích, ozbrojených puškou, z nich 1 desátník, 1 svobodník, 1 zákopník, 1 vycvičený patrač a 5 jezdců, 1 družstvo lehkých kulometů: 2 lehké kulometry a 12 jezdců (velitel družstva, 2 velitelé zbraní, 2 střelci a 7 nosičů střeliva).

Kulometná eskadrona:

velitel s pomocnou četou ve složení jako u jezdecké eskadrony,

4 kulometné čety po 2 družstvech a 1 těžkém kulometu,

družstvo: 1 těžký kulomet, 8 jezdců (velitel, střelec,

2 nosiči podstavce a vodojemu, 3 nosiči střeliva,

3 vodiči koní) a 3 náruční koně (1 pro zbraň, 2 muniční).

Organizace smíšeného přezvědňého oddílu je uvedena v stati o vyhledávání zpráv.

Zbraně jezdeckta.

Pro boj zblízka:

šavle — v boji koňmo,

bodák — v boji pěšky,

ruční granát v boji pěšky do vzdálenosti 30—40 m, účinkuje v pásmu 10—15 m od místa dopadu,

pistole — v boji koňmo i pěšky do vzdálenosti 30 m.

Pro boj na dálku (palbou):

karabina, obvykle se jí užívá v boji pěšky do vzdálenosti 200 m, s oporou do 400 m. Na koni střelí jen na poplach jednotliví jezdci, strážní atd., hlídky střelí koňmo výjimečně na př. k udržování nepřitele.

Lehký kulomet střílí účinně do 500 m, proti semknutým útvarům do 800 m. Křížová palba obou zbraní družstva může zameziti jakýkoli pohyb na šířce až 600 m. Lehkým kulometem se nesmějí přestřelovati vlastní jednotky, zadní sled páli mezerami prvního sledu. Kulomet je dopravován rozložený v pouzdrech na koních velitele zbraně (hlaveň) a na koni střelce (pažba).

Těžký kulomet je velmi účinný do 1000 m, na větší vzdálenosti až do 3000 m lze užítí proti velkým cílům jen skupiny kulometů. Do dálky 800 m je plochou palbou kulometu zasažen každý stojící cíl. Nejlépe je zbraně využito při bočné palbě. Vlastní jednotky může kulomet přestřelovati v rovném terénu, jen jsou-li vzdáleny 1000 m od zbraně a 500 m od cíle. Za jiné situace musí střílet kulomet z 1. sledu nebo mezerami. Kulomet je dopravován na nosném koni, další 2 koně nesou střelivo.

Počet samočinných zbraní u jezdeckta:

Zbraň	Eskadrona		Korouhev	Jezd. pluk
	jezdecká	kulometná		
Lehkých kulometů . .	8	—	16	32
Těžkých kulometů . .	—	8	—	8

Pojítka jezdeckta.

Italský předpis neužívá u jezdeckta pojítek s vedením; pojítka dělí na elektrická, optická, osobní a příležitostná.

Z elektrických pojítek uvádí radiotelegrafii — o dosahu 25 až 30 km — užívá se počínaje korouhví.

Optická pojítka jsou signální vlajky, rakety a signální plátna (velikosti 1.5 m × 80 cm).

Osobní pojítka:

spojky (jezdci, cyklisté, motocyklisté, pěší posílčci) a poštovní holubi (do vzdálenosti 300 km, rychlost letu 50—60 km za hodinu).

Příležitostnými pojítky jsou telefon, letoun atd. Spojovací výcvik provádí spoj. četa pomocné eskadrony. V boji je četa vždy rozdělována na velitelství pluku a korouhvi, a je-li třeba, i na eskadrony.

Výměra pojítek u jezdeckva:

P o j í t k a	Velitelství		Eskadrona jezdecká nebo kulometná
	pluku	korouhve	
Radiová stanice	6	—	—
Souprava vytyčovacíh pláten	1	1	—
Signální vlajky	6	4	8
Signální pistole	1	1	4
Koše na holuby	2	—	—
Torby na holuby	2	—	—
Motocyklisté	12	—	—
Cyklisté	3	2	2
Jezdci	3	2	všichni jezdci

Výcvik.

Na konci každé ze statí, obsahujících výcvik v semknutých tvarech, výcvik ve vyhledávání zpráv a bojový výcvik jezdeckva od družstva až po jezdecký pluk, je podán stručný přehled postupu při výcviku příslušných jednotek a na konci předpisu jsou připojeny všeobecné směrnice o střeleckém výcviku.

K informaci a k sledování způsobu boje italského jezdeckva dostačí bude-li ze statí o výcviku podán jen přehled semknutých a bojových tvarů jezdeckva.

Semknuté tvary.

Účelem výcviku v semknutých tvarech je udržení pořádku a kázně, vedení vojska k přesnosti a vypěstování vědomí soudržnosti. Semknutých tvarů se užívá v prostoru mimo dosah nepřátelské palby a za příznivých okolností též v boji koňmo.

Pochodovými tvary jezdeckva je dvojstup a trojstup, pochodové ruchy jsou krok (100 kroků na minutu), klus (200 kroků) a cval (350 kroků za minutu).

Z dalších semknutých tvarů k o ň m o i p ě š k y uvádí předpis:

v družstvu: řad (není u družstva těžkých kulometů);

v četě: dvojřad (jen u jezdecké čety), sraz (družstva v trojstupech na úrovni);

v eskadroně: dvojřad, sraz, proud (družstva v dvojřadech);

v korouhvi a v pluku: sbor, proud za sebou (jen v pluku), sraz a dvojřad (kulometná eskadrona v 2. sledu).

Bojové tvary.

Pod tímto názvem shrnuje italský předpis naše rozčleněné i rozvinuté tvary. Mimo tvary níže uvedené užívá jezdeckvo v boji koňmo též semknutých tvarů s různými rozstupy.*)

Družstvo jezdecké a lehkých kulometů: k o ň m o zástup, houf, hloučky v rojnici (jezdecké družstvo tvoří 3 hloučky, kulometné 5 hlouček po 3 mužích) p ě š k y: zástup, dvojstup a hloučky v rojnici. Družstvo kulometné eskadrony: k o ň m o: zástup a houf, p ě š k y: zástup, dvoj-

*) Udané rozstupy a vzdálenosti jsou nejmenší dovolené, v boji je určují velitelé podle potřeby.

stup a rojnice. Rozstupy a vzdálenosti mezi muži — nebyly-li jinak určeny — jsou 3—5 kroků, mezi hloučky 10 kroků, nosiči střeliva kulometů jsou uskupeni do hloubky.

Jezdecká četa koňmo nebo pěšky má družstva ve vhodných tvarech v 1, a 2 nebo 3 sledech, rozstupy 20 kroků, družstvo lehkých kulometů je na křídle nebo v zadním sledu. Kulometná četa má družstva v 1 nebo ve 2 sledech.

Jezdecká eskadrona manévruje a bojuje koňmo s četami ve vhodných tvarech za sebou nebo vedle sebe nebo v kosočtverečném tvaru (při přibližování v samé blízkosti nepřitele) s rozstupy a vzdálenostmi 100—1500 kroků, pěšky má čety v 1 až 3 sledech se vzdálenostmi 150 až 300 kroků. Kulometná eskadrona užívá za přibližování koňmo těchto tvarů, v boji pěšky postupují čety po sledech, nejsou-li rozděleny na jezdecké jednotky.

Korouhev v koňmo nebo pěšky má eskadrony za sebou nebo vedle sebe, v tomto případě si ponechá velitel v 2. sledu ve vzdálenosti 200—500 m zálohu od jedné z eskadron.

Podobných tvarů užívá též jezdecký pluk, kulometná eskadrona je za přibližování buď v zadním sledu nebo na křídle, v boji je zpravidla rozdělena na korouhve nebo na eskadrony.

Vyhledávání zpráv.

Italský předpis*) dělí prostorově vyhledávání zpráv na daleký průzkum (esplorazione lontana — naše zvědy) a na blízký průzkum (esplorazione vicina — naše převědy).

Orgánem dalekého průzkumu je letectvo a „rychlý sbor“. O úkolech a činnosti letectva mluví předpis shodně s našimi předpisy.

U rychlého sboru vyhledávají zprávy buď převěždné oddíly (eskadrony nebo korouhve) nebo celé „pluky na převěždech“ nebo převěždné čety nebo konečně převěždné hlídky. Převěždné oddíly a pluky mohou býti zesíleny jinými zbraněmi (cyklisty, pěchoty na automobilech, dělostřelectvem, tanky). Převěždné oddíly mají též úkol, jako jim svěřuje náš předpis.

Blízký průzkum je prováděn pro vyšší pěší jednotky kromě letectva „oddíly pro blízký průzkum“ (nuclei d'esplorazione vicina — náš „smíšený převěždný oddíl“). Oddíl pěší divise se skládá zpravidla v 1 až 2 eskadron a podle terénu ze stejného počtu cyklistů, dále z pojítek, a je-li třeba, též z jiných zbraní (obrněné automobily nebo tanky, někdy též částice automobilisovaného dělostřelectva).

Ve vhodném terénu lze divisi přidělit pro vyhledávání zpráv buď jen jezdecké nebo jen cyklistické jednotky.

Orgány průzkumu u všech jezdeckých jednotek jsou průzkumné hlídky (pattuglia di esplorazione) a převěždné čety.

Rychlý sbor na zvědech.

V úkolu rychlého sboru slučuje předpis vyšší měrou jeho bojovou činnost s vyhledáváním zpráv nežli náš předpis, je však méně

*) Všeobecné směrnice pro vyhledávání zpráv jsou uvedeny v předpise o vedení velkých jednotek (Norme generali per l'impiego delle grandi unita" z r. 1928 — III. kapitola). V Cvičebním řádu pro jezdecké je vylíčena činnost jezdeckých jednotek (hlídka až pluk) v těchto operacích.

pružný. „Rychlý sbor“ postupuje před armádou s úkolem zjednat dotyk s nepřítelem, rušit nepřátelský postup, vyhledávat zprávy a předejít nepřítele v obsazování terénních úseků, které usnadňují postup vyšších jednotek. Jeho vzdálenost od armády je značně větší a činí mezi valným vojem sboru a čelem armády délku 3—4 denních pochodů (40—60 km — u nás délku 1—2 denních pochodů).

Činnost sboru při vyhledávání zpráv se zhruba shoduje s našimi názory, liší se poněkud větším zdůrazněním nočních přesunů hlavních sil se zřetelem na nepřátelské letectvo.

Rychlý sbor postupuje v hluboké a široké sestavě, předcházen převzvědnými oddíly, jejichž počet, síla a složení závisí na šířce pásma, úkolu a situaci.

Noční přesuny valných sil sboru chrání převzvědné oddíly, vyslané vpřed za svítání předešlého dne a střežící důležité terénní úseky a přechody.

Šířku pásma sboru předpis neurčuje.

Převzvědné oddíly.

Počet, síla a složení převzvědných oddílů záleží na šířce fronty sboru, na situaci nepřítele a na úkolu. Velitel rychlého sboru vyše podle důležitosti směru buď pluky nebo převzvědné oddíly do méně důležitých směrů vyše někdy převzvědnou četou nebo hlídky s prostorově a časově omezeným úkolem. Předpis neudává číselně šířku pásma, svěřeného těmto různým oddílům, ani neurčuje blíže vzdálenost, na níž jsou rychlým sborem vysílány. Vodítkem pro jejich stanovení je mimo situaci, úkol a terén požadavek, aby převzvědné oddíly mohly být podporovány hlavními silami sboru.

Soudě podle šířky pásma SPO. bude šířka pásem PO. všeobecně menší nežli u nás.

Při vyhledávání zpráv převzvědnými oddíly je třeba zdůrazniti, že oddíly vysílají nejen průzkumné hlídky, ale i oddíly v síle eskadrony a větší a při širším pásmu činnosti též převzvědné čety, které dostávají své pásmo a vyhledávají zprávy svými slabšími průzkumnými hlídkami samostatně, tedy v svých pásmech podobně jako převzvědné oddíly.

Pluk na převzvědech může za nejasné situace a nepřehledném terénu vysílati místo hlídky a čet převzvědné oddíly (eskadrony), mezi něž rozdělí své pásmo a které převzvědaají samostatně. Pluk může tedy pracovati v menším měřítku podobně jako rychlý sbor na zvědech.

Způsob činnosti PO. se celkem shoduje s naším předpisem.

Posilové prostředky — cyklisté, pěchota na automobilech, tanky, dělostřelectvo — se posunují s valnými silami. Jejich činnost je uvedena v stati o spolupráci zbraní.

PO. postupuje co možná nejdéle nepozorován, vyhledává zprávy hlídkami, při střetnutí hlídek (čet) s nepřítelem jim pomáhá k proniknutí nebo je zachytí, poté zatlačí předsunuté nepřátelské prvky, zmocní se významných míst nebo vnikne do nepřátelské sestavy, aby nepřítele rušil a zastavil a mohl dále vyhledávat zprávy svými orgány. Při vysílání průzkumných hlídek doporučuje předpis rozumnou hospodárnost.

Průzkum.

Převzvědné čety jsou orgánem převzvědů i průzkumu a pracují v užším pásmu a v malém měřítku podobně jako samostatný PO. Vysílají slabé průzkumné hlídky (4—5 mužů) a na menší vzdálenosti nežli PO.

Ve vyličené činnosti průzkumné hlídky*) není rozdílu mezi naším a italským předpisem. Hlídku tvoří mužstvo jezdeckých družstev, někdy to bývá až i celé družstvo, jež lze, je-li třeba, zesílit jedním kulometem družstva lehkých kulometů.

Smíšený přezvědný oddíl.

Směrnice pro použití SPO. se neliší valně od našeho předpisu. Pásmo jeho činnosti je poněkud užší (4—6 km — u nás eskadrona 5—10 km), je vysílán shodně s naším předpisem na vzdálenost 1 denního pochodu před divisií.

Oddíl pracuje podobně jako přezvědný oddíl rychlého sboru. Shodně s naším předpisem lze SPO. užítí výjimečně též k přezvědům pro velitele armády, není-li dostatek armádního jezdeckta.

Přibližování.

Všeobecné zásady o přibližování jezdeckta koňmo a pěšky souhlasí celkem s naším předpisem. Jednotka postupuje přískoky, jsouc členěna do šířky a hloubky a chráněna v čele a v bocích hlídkami nebo na malé vzdálenosti vybranými patrači. Za přibližování užívá podle terénu a situace semknutých a bojových tvarů a snaží se zůstat co nejdéle nepozorována. V pásmu hustší palby nebo v odkrytém terénu zrychlí ruch.

Jezdeckto se přibližuje co nejdéle koňmo, aby pohyb pěšky byl co možná nejkratší; sesedne až v okamžiku, kdy nepřátelská palba znemožní pohyb na koni.

Velitelé za přibližování koňmo jedou v čele svých anebo směrových jednotek. V čele své jednotky jdou i za přibližování pěšky velitel korouhve a velitelé nižších jednotek, velitel pluku volí své místo v sestavě podle potřeb velení.

Za přibližování koňmo i pěšky určuje italský předpis jednotkám vesměs užší sestavu nežli náš předpis. Přibližování pěšky je vždy chráněno částí kulometů a dělostřelectva v palebném postavení. Velitelé určí tvar a způsob postupu podle své myšlenky manévru.

Způsob sesednutí se liší od našeho. K přibližování nebo k boji pěšky sesednou jezdecké jednotky podle situace a potřeby, buď celé nebo z dvou třetin. Základní jednotkou pro sesednutí je družstvo a v něm trojice.

Při sesednutí celé jednotky se zvýší palebná síla, koně však nelze posunovati za bojující jednotkou. V tomto případě zůstane u koní jezdeckého družstva jen 1 muž (9 koní), u kulometných družstev 2 muži (11 až 12 koní).

Při sesednutí dvou třetin jednotky jsou náruční koně vedeni mužstvem u nich zanechaným a lze s nimi postupovati za jednotkou a rychle nasednouti. Jsou to u jezdeckého družstva 3 muži (střední z každé trojice), u kulometných družstev 4 muži, každý muž vede 3 koně.

*) Předpis shrnuje do zvláštního odstavce přehled činnosti všech hlídek, které jezdeckto vysílá za všech situací. Jsou to mimo přezvědnou a průzkumnou hlídku: hlídky pro průzkum terénu o 3—4 jezdcích, vysílané při operaci koňmo na několik set metrů až 1 km, při akci pěšky až na několik kilometrů koňmo; zajišťovací hlídky, chránící čelo a bok jednotky a spojovací hlídky. (3—4 jezdcí) udržují spojení se sousedy — obě poslední hlídky musí vždy napadnouti nepřítele a zničití nebo zdržovati ho. Pro průzkumnou službu je u každého jezdeckého družstva mimo poddůstojníky 1 jezdec zvlášť pečlivě vyčvičen jako „vybraný patrač“. Jejich úkolem je zejména průzkum terénu a plnění důležitých úloh, jako je donášení zpráv prostorem obsazeným nepřítelem. Z nich bývají též sestavovány přezvědné hlídky, určené k těžkým úkolům.

Velitelem náručních koní je v četě poddůstojník, v eskadroně rotmistr (u nás důstojník — zástupce velitele eskadrony), v korouhvi rotmistr štábu korouhve, v pluku důstojník plukovního štábu (u nás co možná jeden z velitelů korouhví nebo jiný určený důstojník).

Družstvo v rozčleněném tvaru zaujme za přibližování prostor nejméně 50 kroků do šířky a do hloubky, nejsou-li velitelem určeny větší vzdálenosti (u nás 100—150 kroků — u družstva o třetinu silnějšího než italské). V jeho postupu není rozdílů, kulometná družstva se chrání před prozrazením a snaží se skrýti přítomnost kulometů.

Četa zaujme v přibližování koňmo prostor asi 150 kroků, pěšky 200—250 kroků do hloubky a šířky (u nás 300 kroků). Při pohybu koňmo jsou družstva v 1 až 3 sledech. Družstvo lehkých kulometů je obvyčejně ve středu sestavy, aby bylo chráněno před překvapením. Za přibližování pěšky jsou zpravidla obě jezdecká družstva v 1. sledu. Družstvo lehkých kulometů v 2. sledu za jedním křídlem postupuje v blízkosti nepřitele přískoky a je stále připraveno 1 kulometem podporovat postupující četou.

Eskadrona se přibližuje koňmo s četami v 1 až 3 sledech, obvyčejně postupuje v křížovém tvaru, vzdálenost a rozstupy mezi četami činí 100—150 m (u nás rozstupy 150, vzdálenosti 200, prostor 500—800 m do šířky a do hloubky). Za přibližování pěšky zaujme podobné tvary v šířce 300 až 500 m, čtyři zadních sledů jsou ve vzdálenosti 200—300 m (naš předpis žádá užší sestavu nežli za přibližování koňmo, neurčuje však její šířku). Pásmo eskadrony může však být větší a nemusí být procházeno v celé šířce.

Korouhev a jezdecký pluk se přibližuje koňmo obvyčejně s eskadronami (korouhvemi) za sebou, často v přehledném terénu jdou po sledech, mění zhusta své tvary a jsou připraveny zasáhnout do boje sloučenými silami.

Pravidelným tvarem jezdeckého pluku v blízkosti nepřitele jsou eskadrony v křížovém tvaru.

Pěšky v nejasné situaci postupuje korouhev s eskadronami za sebou, v pokrytém terénu mívá obě eskadrony v 1. sledu, v 2. sledu si ponechá velitel korouhve čtyři vzaté od jedné eskadrony.

Vzdálenost sledů činí 400—500 m; sestava se často mění podle terénu a situace. Podobně se přibližuje též jezdecký pluk.

Těžké kulometry (u eskadron a korouhví přidělené čtyři, u pluku eskadrona) jdou za přibližování koňmo na zadu sestavy, za přibližování pěšky postupují v 2. sledu a jsou po sledech připraveny podporovat jezdeckto. Kulometná četa zaujme pro přibližování šířku 50—100 m, zbraně umísťuje na vyvýšených místech, často na střeších a na stromech, aby se zvýšilo palebné pole.

Posilové prostředky jsou zařadovány podle situace. Tanky jdou vždy v čele sestavy, chrání ji před přepady a odstraňují náhlé odpory. Cyklisté a pěchota na automobilech se za přibližování koňmo posunují přískoky za jednotkou po sledech, cyklisté jdou za jednotkou v blízké vzdálenosti. Za postupu pěšky mohou být cyklisté v 1. nebo 2. sledu; pěchota následuje přískoky nebo často obsazuje zadní posice, aby zachytila jezdeckto.

Dělostřelectvo postupuje po sledech, připraveno podporovat jezdeckto, u něhož jsou styčné hlídky.

Boj koňmo.

Na rozdíl od jezdeckých předpisů jiných armád věnuje italský předpis boji koňmo značnou péči a klade jej u menších jednotek (družstvo až eskadrona) na roveň pěšímu boji. Formálně je boj koňmo uváděn v předpise vždy před bojem pěšky. Větší jezdecké jednotky (korouhev, pluk) bojují celé koňmo jen výjimečně, jejich pravidelným způsobem boje je s částí sil boj koňmo a s částí sil boj pěšky. Podobným způsobem zhusta bojují též menší jednotky až po čet. Při kombinaci obou způsobů boje jsou do pěšího boje vždy zasazeny samočinné zbraně, jednotky těžkých kulometů bojují ve všech případech jen pěšky.

K o ň m o bojuje jezdeckvo proti stejné silnému nebo slabšímu jezdecktvu na koních, dále proti dělostřelectvu, pěchotě a jiným zbraním (sesedlé jezdeckvo atd.), které jsou v situaci, v níž nemohou plně využít své palby, na př. jsou-li překvapeny na malou vzdálenost za pochodu nebo demoralisovány. Podobná příležitost se zhusta naskytne za pronásledování a v boji na drženou.

Ataka je prováděna bez větších příprav v semknutých anebo rozčleněných tvarech a končí řeží a pronásledováním. Velitelé jsou vždy v čele svých jednotek.

Těžké kulometry — v menších jednotkách též lehké kulometry — se umístí rychle na křídlo atakujícího jezdeckva a soustředí až do okamžiku řeže na nepřítele mocnou palbu. Po atace pronásledují palbou a poté se koňmo připojí k své jednotce nebo při neúspěchu chrání její odpoutání.

Předpis se zmiňuje podobně jako náš Cvičební řád pro jezdeckvo o klamně atace, jejímž účelem je přivést nepřátelské jezdeckvo do účinné palby připravených samočinných zbraní.

Jezdecké d r u ž s t v o atakuje na jezdeckvo v řadu, na pěchotu (opěšalé jezdeckvo) nebo na dělostřelectvo v houfu nebo v hloučcích v rojnici. V řadu se udržuje družstvo semknuto a v těsném spojení se sousedy, jde-li o útok ve svazu. V jiných tvarech se družstvo nevyřizuje, rozvine se při vyřazení na 30—50 m a za útoku se srazí na určený směr. Podobně atakuje družstvo lehkých kulometů, nebojuje-li ve svazu čty.

Č e t a, má-li čas k změně tvaru, atakuje na jezdeckvo obvykle v dvojřadu, na dělostřelectvo útočí s družstvy v 1. sledu v rojnicích. Často podporuje družstvo lehkých kulometů ataku palbou z postavení na jednom křídle čty.

E s k a d r o n a atakuje jezdeckvo co možná v dvojřadu, na jiné zbraně útočí s četami v několika sledech. Má-li eskadrona přiděleny těžké kulometry, svěří jim úkol buď čelně poutati nepřítele nebo neutralisovati prvky, které jsou rozmístěny v boku.

K o r o u h e v se pro útok koňmo rozvine buď v jeden anebo v několik sledů. Eskadrony jsou obvykle v dvojřadu a atakují v soustředěných směrech.

Pěchotu a dělostřelectvo v postavení poutá korouhev čelně a atakuje je s částí sil obchvatem prováděným mimo dohled nepřítele.

Podobně ve výjimečných případech atakuje též jezdecký pluk, ovšem ve větším měřítku. Zpravidla poutá pluk nepřítele s částí sil, u nichž působí též posilové zbraně (cyklisté, pěchota na automobilech, dělostřelectvo a s částí jednotek atakuje protivníkův bok a týl).

Jen s částí sil koňmo bojuje jezdeckvo proti rozvinuté pěchotě a sesedlému jezdeckvu a proti dělostřelectvu v palebném postavení. Spojením pěšího boje s atakou jezdeckvo nejlépe využije své palby a pohyblivosti. Velitel upoutá nepřítele čelně palbou samočinných zbraní a útokem opěšalého jezdeckva a napadne je koňmo atakou do boku a do týlu. Obchvat koňmo nesmí být příliš rozsáhlý, aby se nevymkl z rámce útoku nasazeného čelně, pohyb jednotek určených k atace je však třeba prováděti skrytě před pozorováním poutaného nepřítele a mimo prostor jím postřelovaný. Tento způsob boje je pravidlem u samostatných jednotek počínaje četou a u všech větších jednotek jezdeckva, nejčastěji je ho užíváno v boji na zdrženou.

Útok pěšky.

Italský předpis zdůrazňuje ve zvýšené míře u boje jezdeckva význam překvapení: „Překvapený nepřítel je zpola poražen.“ Manévr do boku a do týlu za současného poutání palbou je požadován u všech jednotek četou počínaje, hlavně ovšem od jednotek samostatných anebo působících na křídle.

Metodičnost boje není dosti jasně vyjádřena; předpis nevysloňuje nutnost postupných cílů, určených k zladení palby a pohybu a nahrazuje je „zastávkami“, volenými na terénních čarách, vhodných k pokračování útoku a k obraně. Není mluveno o výchozí základně a o palebných základnách.

Význam palby však není podceňován; velitel musí si vždy zajistiti na rozhodujícím místě převahu palby. V používání lehkých kulometů je značný rozdíl, vyplývající z organizace a z technických vlastností zbraně. Družstvo lehkých kulometů se svou činností blíží užití těžkých kulometů: postupuje po sledech v mezeře nebo na křídle jezdeckých družstev a podporuje jejich postup trvalou palbou. Zteče se zúčastní palbou s místa, v chodu nestřílí.

Kromě palby těžkých kulometů a palebné podpory sousedů mohou býti jezdecké jednotky počínaje eskadronou v boji podporovány rychlými tanky a pluk a korouhev palbou dělostřelectva a zesíleny cyklisty nebo pěchotou na automobilech. Rychlé tanky jedou v útoku před jezdeckvem, razíce mu cestu; po dosažení cíle chrání uspořádání jezdeckva a při úspěchu zahajují pronásledování. Cyklisté (pěchota) jsou zasazováni v úsecích, vyžadujících vyšší průbojnosti a palebné síly zejména čelně, jezdeckvo působí do boků a zachovává svou pohyblivost.

Dělostřelectvo působí soustředěním palby v hlavním směru útoku podobně jako za útoku pěchoty, jeho malý počet nutí k plnému soustředění v rukou velitele.

Útočná sestava je v předpise při dostatečné pružnosti poněkud hustší nežli u nás; zhuštění zřejmě vyplynulo z menšího počtu těžkých kulometů. Palebná síla sestavy se při užších pásmech zhruba rovná hodnotě palby našich jednotek; počet zasazených osob bude však asi o $\frac{1}{3}$ větší, zejména při sesednutí celých družstev.

Z průběhu útoku sluší zdůrazniti, že jezdeckvo jde co nejdéle bez užití vlastní palby, již zahajuje až na krátké vzdálenosti. Využívá k pronikání palby dělostřelectva a těžkých kulometů.

Postup se děje přískoky, zteč se zahajuje na vzdálenost 30—40 m od nepřítele družstvy a jen výjimečně najednou většími jednotkami.

V užití záloh není rozdílů mezi našim a italským předpisem.

Po dosažení cíle se jednotka umístí před ním a připraví se k dalšímu útoku, nebo je-li předvídána delší zastávka, uspořádá se do hloubky k obraně.

Pronásledování se děje palbou a co nejdříve koňmo, proto je třeba stále posunovatí náruční koně skryté blízko za jednotkami, avšak mimo dosah účinné palby dělostřelectva (bude tedy pravidlem sesednutí $\frac{2}{3}$ mužstva a jen výjimečně sesedne celá jednotka).

Jezdecké družstvo útočí v šířce 30—50 m (u nás 50 m) za vzájemné palebné podpory hloučků a jednotlivců a za podpory palby družstva lehkých kulometů.

Jezdecká četa útočí s oběma nebo s 1 družstvem v 1. sledu v šířce 80—120 m (u nás 100—150 m). Družstvo lehkých kulometů podporuje útok palbou z jednoho křídla nebo mezerami, družstvo 2. sledu jde ve vzdálenosti 100—150 m. Velitel čety, zejména samostatné, využije každé příležitosti k manévru do boku, nepřítele poutá čelně družstvem lehkých kulometů a jezdecká družstva nasadí k útoku do boku nebo do týlu.

Eska dr on ě je dáno pro útok pásmo široké 250—350 m (u nás 300—500 m). Velitel dá do útočného sledu nutný počet čet a určí jim směr a cíl; nemusí rozvinouti eskadronu v celé šířce pásma. Čety 2. sledu postupují přískoky ve vzdálenosti 150—200 m (u nás na začátku útoku nejvýš 300 m) v průběhu útoku se vzdálenost zmenšuje. Jsou-li přiděleny těžké kulomety, postupují hned za 1. sledem zpravidla rozděleny v zbraních a podporují útok palbou.

Útočné tvary korouhve a jezdeckého pluku jsou podobné jako tvary příbližovací, šířka fronty korouhve je 400—600 m, pluku 700 až 1000 m (u nás 600 m a 1—1.5 km), 2. sled jde ve vzdálenosti 200—300 m. Kulomety přidělené korouhvi působí podobně jako u eskadrony. Pluku a korouhvi bývá pro vážnější útok přiděleno dělostřelectvo přímé podpory. Zálohy je zpravidla užito k rozhodnutí boje a k využití úspěchu, jakmile se objeví mezery v nepřátelské sestavě.

Kulometná eskadrona je v útoku obvykle rozdělena na eskadrony nebo na korouhve. Kulomety postupují hned za 1. sledem v mezerách anebo na křídlech sestavy a působí hlavně bočnou a šikmou palbou v prospěch útočících jednotek. Přesuny provádí po sledech. Před ztečí soustředí na nepřítele mocnou palbu a poté ji přenesou na zadní sledy a do boků. Za úspěchu pronásledují palbou a pak rychle koňmo následují své jednotky, za neúspěchu chrání palbou odpoutání a ústup jezdeckta a jeho nasednutí.

Obrana.

Italský předpis se shoduje plně s našimi názory zdůrazňováním obrany na místě bez myšlenky na ústup, z p ů s o b obrany se však značně liší od našeho předpisu.

Hlavním činitelem obrany sice zůstává palba, jí je však postaven na roven protiútok a mocně je zdůrazněn prvek pohyblivosti.

Předpis zná jen jednu palebnou přehradu, umístěnou před hlavní posicí a tvořenou palbou lehkých a těžkých kulometů a doplněnou dělostřelectvem. Do palebné přehrady působí též těžké kulomety záloh, jsou-li jim přiděleny. Vnitřních palebných přehrad není. Předpis se sho-

duje s našimi názory na důležitost bočné palby těžkých kulometů, ukládá však na rozdíl od nás tento způsob palby též lehkým kulometům. Nezná palebnou přehradu určité hloubky, nýbrž určuje, že zbraně zahajují palbu postupně podle svého dostřelu. Předpis se zmiňuje všeobecně o plánu palby před hlavní posicí a o dalekých palbách.

Obranná posice a sestava je velmi mělká. Hlavní posici tvoří řetěz opěrných bodů, nečleněných do hloubky, za nimiž v malé vzdálenosti jsou umístěny těžké kulomety, mající úkol bočné palby.

Každý opěrný bod (doslova „středisko odporu“ — „centro di resistenza“) je tvořen jezdeckým družstvem zesíleným lehkým kulometem (2 opěrné body u čtyry) a výjimečně těžkým kulometem.

Kromě opěrných bodů s osádkou družstva není v obraně vyšších organizací terénu (na př. naše opěrná stanoviště a střediska odporu). Většina těžkých kulometů je umístěna za řetězem opěrných bodů a střílí bočně mezerami nebo přestřeluje. Četa bývá celá v 1. sledu, vyšší svazky tvoří 2 sledy; většina jejich sil je v opěrných bodech a část v 2. sledu jako záloha. Zálohy korouhve a pluku jsou dále vzadu. Jen na křídlech připouští předpis hlubší členění (na př. v pluku korouhve za sebou). Záloha není zařízena k obraně na místě, nýbrž určena vždy k protiútoku a tvoří ji zpravidla u korouhve a pluku části eskadron 1. sledu, část cyklistů a tanky, jsou-li tyto jednotky jezdecku přiděleny.

Krycí posice je tvořena řídkým řetězem opěrných bodů hlavně s úkolem pozorování. Zajištění posice je doplněno při větší vzdálenosti od nepřítele jezdeckými hlídkami, udržujícími dotyk s nepřítelem.

Italský předpis hodnotí značně vysoko odolnost obrany, obranné úseky svěřené jednotkám jsou všeobecně širší nežli u nás, jejich šířka je určena u všech jednotek na dvojnásobek šířky pásma v útoku.

Četa může k obraně hájit někdy i třikrát větší prostor, než zaujme v útoku. Obranná pásma tedy budou zhruba u čtyry 300—450 m (u nás 150 m), u eskadrony 500—700 m (u nás 600 m), u pluku 1400—2000 m (u nás 1200—1800 m).

K tomu třeba poznamenati, že italský pluk má jen 1 kulometnou eskadronu a že tedy jeho palebná síla je mnohem slabší.

Vedení obranného boje je přizpůsobeno sestavě jednotek a útočnému rázu obrany. Útočící nepřítel je postřelován zbraněmi, jakmile se přiblíží na účinnou donosnost. Podaří-li se mu proniknouti na ztečnou vzdálenost, brání se osádka opěrných bodů ručními granáty a poté vyrazí k protiútoku. Pronikne-li nepřítel do posice, je napaden protiútoky záloh eskadron a konečně protiútokem zálohy korouhví nebo pluku, připraveným a doprovázeným palbou těžkých kulometů a dělostřelectva. Zdaří-li se protiútok, zahájí osádka posice pronásledování, lze-li, koňmo, za neúspěchu pokračuje v obraně na místě nebo na rozkaz se odpoutá, chráněna těžkými kulomety.

Tento způsob vedení obranného boje je v plném souladu s útočným rázem obranného boje italské pěchoty.

Z posilových prostředků bývá pěchota a cyklisté v obraně zasazena na hlavní posici, cyklisté mohou býti ponecháni též v záloze. Tanky jsou vždy v záloze a účastní se protiútoků. Dělostřelectvo působí podobně jako v boji pěchoty.

Boj na zdrženou.

O tomto způsobu boje se předpis zmiňuje jen zběžně v líčení operací korouhve a pluku a rozeznává „brzdicí činnost“ a „boj proti přesile“. Způsob boje v obou případech je podobný, v boji proti přesile je třeba zvýšenou měrou dbáti možnosti včasného odpoutání.

Jako rozdíl a menší pružnost proti našemu předpisu sluší zdůrazniti, že italské jezdeckto bojuje v této situaci vždy s částí sil pěšky a s částí sil koňmo. Vlastní úkol brzdění mají opěšalé jednotky, s nimiž působí těžké kulomety, přidělení cyklisté, pěchota na automobilech a dělostřelectvo. Brzdí postup nepřítele dalekými palbami a odporem na postupných pozicích, při útoku se odpoutají a zařídí se na další pozici. Jednotky na koni jsou určeny k zdržování nepřítele atakou do boků a do týlu, napadají částice, které vnikly do sestavy opěšalých jednotek, a atakou ulehčují těmto jednotkám odpoutání a ústup na další pozici. Mají tedy celkem úlohu našich záloh jednotek bojujících na zdrženou, jejich útočný úkol je však více zdůrazněn.

Zvláštní případy boje.

V odstavci o boji v lesích upozorňuje italský předpis hlavně na obtíže v orientaci a při zajištění. Zajišťovací oddíly jsou silnější a postupují na menší vzdálenost od hlavních sil, směr se udržuje busolou nebo jednotku vede vůdce. Lesů bez podrostu lze vhodně využít jako výchozí základny pro akce s překvapením.

V útoku na lesy se shoduje italský předpis s našimi názory; menších lesů se dobývá obchvatem, útok na větší lesy je prováděn systematicky úsek od úseku.

V obraně se volí pozice uvnitř lesa; před okraj jsou vysunuty průzkumné hlídky (naš předpis předvídá též pozici před lesem). Velitel si zachová zálohy na koni s úkolem napadnouti části vniklé do lesa a desorientované.

V boji o osady není v obou předpisech rozdílů, osady se dobývá obchvatem, obránce hájí osady přímo v ní a v okolním terénu. K této stati připojuje italský předpis všeobecnou zmínku o operacích na silnicích, jezdeckto jde po silnicích jen daleko od nepřítele a lze-li vyloučiti nájezdy mechanisovaných zbraní.

Operace v horách líčí italský předpis s malými změnami podobně jako náš. Jezdeckta bude užito jen v menších jednotkách k obchvátům a k předejetí nepřítele. K větším akcím koňmo bude zřídka příležitost. Pohyby budou prováděny po sledech a krátkými přískoky, podobně postupují též zajišťovací a průzkumné jednotky.

Zcela shodně s naším předpisem je popsán boj o soutěsky a operace v noci a mlze.

V stati o zvláštních případech boje uvádí italský předpis též boj proti motorisovaným jednotkám a proti cyklistům.

Pěchotu dopravovanou na automobilech zastaví jezdeckto částí sil čelně palbou a improvizovanými překážkami, upoutá záštitu, je-li jí pěchota chráněna, a útočí na ni z boků překvapením dříve, než sesedne a rozvine se k boji. Cyklisty na pochodu napadne jezdeckto z boku palbou a tu zhusta doprovází atakou koňmo.

Mechanisované zbraně (tanky, obrněné automobily) napadne jezdecktvo z týlu palbou samočinných zbraní a ručními granáty, házenými na citlivé součásti vozů.

Musí-li jezdecktvo pochodovati po silnicích v situacích, kdy jsou možné nájezdy těchto zbraní, uloží svým zajišťovacím orgánům okamžitě signalisovati jejich přítomnost (opticky neb akusticky) a zastaviti je čelně palbou a přerušením silnic hlavně v prostorech, kde lze těžko silnici opustit.

Hlavní síly jezdecktva rychle opustí silnice, po zastavení nepřítele jej obchvátí a napadnou z týlu pěším útokem.

Spolupráce jezdecktva s jinými zbraněmi.

Ze všeobecných zásad sluší zdůrazniti požadavek zdokonalování spolupráce častým společným cvičením a za boje stálou znalost vzájemné situace. Jezdecktvo musí v boji pohlížeti na úspěch sousedů jako na počátek svého úspěchu a musí ho ihned využít.

Součinnost jezdecktva s pěchotou.

Jezdecktvo musí všemi prostředky ulehčovati úkol pěchoty, neboť „její vítězství je vítězstvím všech“.

Pro průzkum je úkolem jezdecktva prováděti průzkum, vyhledávati nepřítele a zatlačiti jeho slabší jednotky. Cyklisté a pěchota jsou taktickou zálohou jezdecktva, jejímž úkolem je zdolání odporů, na něž nestačí síly jezdecktva.

V boji jsou pěchotě (cyklistům) svěřovány úkoly, které by vyžadovaly sesednutí značnějších sil jezdecktva. Tím je jezdecktvu zachována větší volnost manévru. Pěchotě na autech musí jezdecktvo zajistiti čas a prostor potřebný k vyložení a zasažení do boje.

Tyto směrnice platí pro cyklisty jen všeobecně. Vzhledem k rychlosti cyklistů na silnicích bude zhusta vhodné svěřiti jim podle úkolu a situace zvláštní úlohy na větší vzdálenosti a výjimečně lze jim dáti též průzkumné úkoly, které řeší současně s jezdecktvem.

Součinnost jezdecktva s dělostřelectvem.

Dělostřelectvo musí ovládnouti bojiště — třeba dočasně — a zabrániti nepříteli v plném využití jeho prostředků. Jezdecktvo ihned využívá této dočasné nepřátelské slabosti k dosažení svého cíle.

Činnost dělostřelectva se jeví podle situace různým druhem paléb, jako je palba zabraňovací, rušivá, palba přímé podpory, palba proti bateriím a palba ochranná (naše „palebná přehrada“). V boji jezdecktva bude užito zpravidla málo dělostřelectva a zůstane mnoho nepostřelovaných prostorů. Proto bude třeba tím užší součinnosti obou zbraní a plného pochopení velitelů dělostřelectva pro potřeby jezdecktva. Podkladem součinnosti je znalost úmyslů jezdecktva a příprava součinnosti (vzájemná dohoda a předvídání, styčné hlídky, dobrá organisace pozorování).

Za průzkumu zvyšuje dělostřelectvo operační volnost jezdecktva tím, že mu razí cestu podporou proti větším odporům, doplňuje jeho palebnou sílu, je-li třeba udržeti důležité prostory, a zabraňuje již na dálku nepříteli postup po cestách a soutěskami.

V boji koňmo zaujme dělostřelectvo postavení mimo prostor boje a postřeluje nepřítele až do okamžiku ataky.

V přechodném boji je jezdecko podporováno podobně jako pěchota. Dělostřelectvo působí krátkým a mocným soustředěním palby na důležité cíle, na něž jezdecko postupně útočí.

Dělostřelectvo pracující s jezdeckem je zpravidla chráněno jezdeckou záštitou. Napadeným bateriím musí přispěti každá jezdecká jednotka, která jest v jejich blízkosti.

Součinnost jezdecka s rychlými tanky.

Rychlé tanky mohou v průzkumu a v boji často nahraditi podporu těžkých kulometů a dělostřelectva.

Za průzkumu lze užití tanků u hlavních sil i u převážných oddílů. Tanky odstraňují nepřátelské odpory, může jich býti užito též k samostatným průzkumným výpadům a výjimečně donášejí zvláště důležité zprávy.

V boji pracují rychlé tanky spolu v přímé součinnosti s jezdeckem. Jezdeckí velitelé jim určují úkol ponechávající způsob provádění velitelům tanků. Předchozí dohoda má zvýšený význam v terénu, který není úplně vhodný k užití tanků. Jezdecko je stále připraveno využití úspěchů dosažených tanky.

Plukovník vet. MVDr. Jaroslav Stodola:

Několik všeobecných poznámek ke zkušenostem s koňstvem ve světové válce.

Světová válka, jakožto událost ohromného rozsahu, poskytla nebyvalých příležitostí také k získání poznatků a zkušeností s koňstvem ve válce. Nelze však říci, že této skutečnosti odpovídá počet a obsah literárních dokladů, které o zkušenostech s koňstvem ve světové válce pojednávají. I když uvážíme, že speciální otázce, kterou jsme si zde vytkli, mohla býti věnována jen úměrná pozornost proti jiným válečným zkušenostem, přece jen vzniká dojem, že z těch, jejichž úkolem bylo ve válce tuto otázku systematicky sledovati, poměrně málo tak činilo a ještě méně bylo těch, kteří o poznatcích podali soustavnou písemnou zprávu. Při shledávání literatury neshledal jsem se s literárním zpracováním navrženého tématu činiteli, kterým ve většině armád je t. zv. hospodaření s koňmi a doplňování jich svěřováno a kteří také reklamují pro sebe zvláštní způsobilost k posuzování koní s t. zv. vojenského hlediska.

Tím nemá být řečeno, že literárních záznamů, které se zabývají onou otázkou, je snad vůbec málo; počet jich je značný; většinou jde však o úryvkovité zprávy, podané k tomu ještě s různých hledisek, a proto jich lze jen stěží použiti k dodatečnému systematickému rozboru všeho, co by se o koňstvu za světové války dalo říci. K studiu otázek, jimiž se tento článek obírá, posloužily ještě nejlépe zprávy vojenských zvěrolékařů, které jsou poměrně nejucelenější a z nichž některé byly publikovány i z úředních míst. Nelze ovšem ani přehlížeti cenné zprávy různých velitelů hipických zbraní i velitelů vyšších. Zřídka se však zabývají tyto zprávy soustavně celým komplexem daných otázek.